

MELANIE GIDEON

Manželka 22

MELANIE GIDEON

Manželka 22

2013

Copyright © 2012 by Melanie Gideon
Translation © 2013 by Hana Pernicová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WIFE 22,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2012,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2013

ISBN 978-80-7303-829-8

Pro BHR – Manžela 1

„Jen spojovat.“

E. M. Forster

1. ČÁST

1. kapitola

29. dubna

17:05

VYHLEDÁVÁNÍ GOOGLE „pokleslá víčka“

Přibližný počet výsledků: 54 000 (0,14 s)

Pokleslá víčka: Lékařská encyklopedie MedlinePlus

Klesání víček je způsobeno nadbytečnými záhyby kůže na horním víčku... Pokleslá oční víčka propůjčují obličeji unavený vzhled a dělají člověka starším.

Pokleslá víčka... Jak na ně přirozeným způsobem

Mluvte se zdviženou bradou. Snažte se nevražit čelo, protože tím se vaše potíže zhorší...

Droopy Dog... pokleslá víčka

Hrdina amerického kresleného seriálu... pes, kterého charakterizují povislé tváře a pokleslá víčka. Příjmením McPudl. Hláška... „Víš ty co? To mě teda čílí.“

2. kapitola

Zírám do zrcadla v koupelně a přemítám, proč se mi nikdo nezmínil, že se mi na levém víčku vytvořil takový menší převis. Dlouho jsem vypadala mladší, než ve skutečnosti jsem. A teď, jakoby mávnutím proutku, se všechny ty roky nasčítaly a já najednou vypadám na svůj věk, čtyřiačtyřicet, a možná i na víc. Nadzvedám si prstem přebytečnou kůži a šoupu s ní sem tam. Dá se na to koupit nějaký krém? Někaký oční push-up?

„Co to máš s okem?“

Peter strčí hlavu do koupelny, a i když mě jeho šmírování naštve, pohled na synovu pihovatou tvář mě hřeje u srdce. Ve svých dvanácti má ještě skromné a snadno uspokojitelné potřeby – vafle a trenky Fruit of the Loom, ty bavlněné, s elastickým páskem.

„Proč jsi mi to neřekl?“ ptám se.

Na Petera spoléhám. My dva držíme spolu, zvláště ohledně péče o zevnějšek. Máme dohodu. On ručí za moje vlasy. Upozorní mě, jakmile začnou u kořínků odrůstat, abych se objednala ke svojí kadeřnici Lise. A já na oplátku ručím za jeho odér. Tedy za to, že kolem sebe žádný nešíří. Dvanáctiletí kluci bůhvíproč necítí pach potu z podpaží. Ráno mě obíhá s rukama nad hlavou a já ho kontroluju. „Do sprchy,“ zavelím skoro vždycky. Tu a tam zalžu a prohlásím „všechno v pohodě“. Kluk má být cítit jako kluk.

„Co jsem ti měl říct?“

„O mém levém víčku.“

„Co – že ti padá přes oko?“

Zasténám.

„Jen maličko.“

Znovu se podívám do zrcadla. „Proč jsi mi něco neřekl?“

„A proč jsi ty neřekla mně, že Peter ve starém americkém slangu znamená penis?“

„Neznamená.“

„Ale jo, tutově znamená. Péťa s dvěma koulema.“

„Přísahám, že jsem ten výraz nikdy dřív neslyšela.“

„No, aspoň už chápeš, proč si odteďka měním jméno na Pedro.“

„Co se stalo s Frostem?“

„To bylo v únoru. Když jsme Roberta Frosta probírali ve škole.“

„Takže cesty se rozdělily jako v té jeho básni a ty teď chceš být Pedro?“ ptám se.

Škola tvrdí, že děti v tomhle věku především experimentují s identitou. Po nás rodičích se žádá, ať svoje ratolesti necháme na pokoji, aby si mohly ty různé identity vyzkoušet. Jistě, jenže někdy je dřina udržet s nimi krok. Jeden den Frost, druhý den Pedro. Díkybohu Peter není EMO, nebo se snad říká IMO? Nemám potuchy, co ta zkratka znamená; matně tuším, že se používá pro stoupence jedné odnože gotického stylu, pro tragédie, co si barví vlasy na černo a malují si oční linky, ale kdepak, Peter takový není. Peter je romantik.

„No dobře,“ říkám. „Ale co kdybys uvážil třeba jméno Peder? Je to norská verze. Kamarádi by to mohli zřymovat na ‚Peder, to je super frajer‘. U Pedra abys hezký rým pohledal. Máme nějakou izolepu?“

Chci si izolepou přilípnout víčko nahoru – podívat se, jak by vypadalo, kdybych si ho nechala odoperovat.

„Pedro-vedro,“ opáčí Peter. „A mně se to tvoje spadlé víčko líbí. Vypadáš jako pes.“

Pro změnu mi spadne čelist. *Víš ty co? To mě teda čílí.*

„Jako Jampo,“ dodá.

Peter má na mysli našeho dvouletého trumberu, křížence tibetského španěla s pámbuví čím ještě – praštěného pětikilového psiho Mussoliniho, který žere svoje vlastní hovínka. Nechutnost, to je fakt, ale když se tak nad tím zamyslíte, je to docela pohodlné. Nemusíte s sebou všude tahat igelitové pytlíky.

„Necháš toho, Jampo, ty mrňavej mizero!“ zaječí pod schody Zoe.

Slyšíme zběsilé psí pelášení po dřevěné podlaze, nejspíš za sebou vleče roli toaletního papíru, což je hned po hovínkách jeho nejoblíbenější pochoutka. *Jampo* znamená v tibetštině „jemný“ – přesný opak nатуry našeho psiska, ale mně to nevadí; líbí se mi, když je pes osobnost. Poslední rok a půl žijeme, jako bychom zase měli doma batole, a já si užívám každou minutu. *Jampo* je moje děťátko, třetí dítě, které už nikdy nebudu mít.

„Potřebuje vyvenčit. Půjdeš s ním, zlato? Musím se připravit na večer.“

Peter se zašklebí.

„Prosím!“

„Tak jo.“

„Děkuju. Hej, počkej ještě, než půjdeš – máme tu izolepu?“

„Myslím, že ne. Ale v šuplíku s náradím jsem viděl kobercovku.“

Přemítám o svém víčku. „Uděláš pak pro mě ještě něco?“

„A co?“ povzdychne si Peter.

„Až vyvenčíš psa, přineseš mi ji?“

Přikývne.

„Jako syn jsi jednička,“ pochválím ho.

„Aby ne, když jsem první a jedinej.“

„A navíc jednička v matice,“ dám mu pusku na tvář.

Dnes večer doprovázím Williama na společenskou akci, kde se bude uvádět na trh vodka FiG; William se svým týmem z reklamní agentury KKM pracuje na kampani pro toho klienta už celé týdny. Těším se. Bude tam hrát živá kapela. Nějaká nová, čerstvý objev – ženské trio s elektrickými houslemi, odněkud z pohoří Adirondacks nebo snad Ozark, nevzpomínám si přesně.

„Na pozvánce je předepsáno elegantní byznys oblečení,“ upozornil mě William, a tak vytáhnu svůj starý vínový kostým od Ann Taylor. Hluboko v devadesátých letech, kdy jsem taky pracovala v reklamní branži, jsem si ho brávala, když jsem chtěla obzvlášť zapůsobit. Navléknu se do něj a prohlížím si ho ve vysokém zrcadle. Už trochu vyšel z módy, ale když si k němu vezmu ten těžký stříbrný náhrdelník, který mi Nedra loni dala k narozeninám, snad se mi povede zakamuflovat, že má lepší časy dávno za sebou. S Nedrou jsem se seznámila před patnácti lety v mateřince *Máma a já*. Je to moje nejlepší

kamarádka a shodou okolností taky jedna z nejlepších rozvodových právniček státu Kalifornie. Díky té příjemné souhře okolností mám zaručeno, že od ní kdykoli dostanu zadarmo nejen rozumnou, ale navíc vysoce kvalifikovanou radu, za jakou se jinak platí 425 dolarů za hodinu. Nedra mě totiž má ráda. Zkousím se na kostým podívat Nedřinýma očima. Přesně vím, co by řekla: „To přece nemyslíš vážně, drahoušku,“ pronesla by se svým nejvybranějším britským přízvukem. Průšvih. Nemám v šatníku nic jiného, co by se dalo vydávat za „elegantní byznys oblečení“. Obouvám si lodičky na podpatku a scházím dolů.

Na gauči sedí moje patnáctiletá dcera Zoe, dlouhé hnědé vlasy má nedbale stažené do uzlu. Je příležitostná vegetariánka (momentálně zrovna ne), vášnivá recyklátorka a výrobkyně své vlastní bio pomády na rty (máta a zázvor). Jako většina dívek jejího věku je taky profesionální ex – exbaletka, exkytaristka a expřítelkyně Nedřina syna Judea. Jude se v sousedství těší celkem slušnému věhlasu. Probojoval se do hollywoodského kola soutěže *Amerika hledá Superstar*; pak ho vykopli, protože prý „vyluzuje zvuky jako hořící kalifornský eukalyptus: prská a syčí a vybuchuje“.

Fandila jsem mu, všichni jsme mu fandili, když uspěl v prvním i druhém kole. Jenže před odjezdem do Hollywoodu mu všechna ta náhlá sláva stoupla do hlavy, podvedl Zoe s jinou a pustil ji k vodě a tím mojí holčičce zlomil srdce. Poučení? Nikdy nedovolte svojí pubertální dceři chodit se synem nejlepší kamarádky. Trvalo mi měsíce, než jsem se z toho vylízala – tedy Zoe to trvalo měsíce. Vylila jsem si vztek na Nedře, vyčetla jsem jí příšerné věci – věci, které jsem nejspíš neměla říkat, mimo jiné třeba *co se taky dá čekat od syna feministky, od kluka, co má dvě mámy*. Nějakou dobu jsme spolu nemluvily. Teď už je to za námi, ale kdykoli k ní zajdu na návštěvu, odklidí se Jude pro jistotu někam ven.

Zoeina pravá ruka kmitá světelnou rychlostí po klávesnici mobilu. „Ty jdeš *v tomhleto*?“ užasne.

„No a? Je to klasika.“

Zoe si odfrkne.

„Zoe, miláčku, zvedla bys laskavě oči od té věci? Potřebovala bych tvůj upřímný názor.“ Roztáhnu doširoka ruce. „Je to vážně tak příšerné?“

Zoe nakloní hlavu ke straně. „Přijde na to. Jak velká tam bude tma?“

Povzdychnu si. Ještě před rokem jsme si se Zoe báječně rozuměly. Teď se mnou jedná stejně jako s bratrem – bere mě jako člena rodiny, kterého prostě musí strpět. Dělam, že jsem si toho nevšimla, ale pokaždé přeženu snahu chovat se mile za nás za obě a dopadne to tak, že šveholím jako Mary Poppinsová zkřížená se slečnou Báječnou z *Chitty Chitty Bang Bang*.

„V mrazáku je pizza. Buď tak hodná a ohlídej, ať je Peter před dešátou v posteli. Vrátime se brzy potom,“ říkám.

Zoe dál vyfukává esemesku. „Táta na tebe čeká v autě.“

Pobíhám po kuchyni a hledám kabelku. „Užij si hezký večer. A nekoukej beze mě na Superstar!“

„Našla jsem si předem výsledky na Googlu. Mám ti říct, koho odstřelej?“

„Ne!“ vykřiknu a vyřítím se ze dveří.

„Alice Buckleová! To je ale doba, co jsme se neviděli. Jste jako závan čerstvého vzduchu. Proč vás William nebere na tyhle akce častěji? Nejspíš vás nechce otravovat. Zas další zabítý večer, zas další promo akce. Není o co stát, vidíte?“

Frank Potter, hlavní kreativní ředitel agentury KKM, se mi nenápadně zahledí přes rameno. „Vypadáte báječně,“ prohodí a rejdí přitom očima po místnosti. Zamává komusi vzadu. „Máte krásný kostým.“

Loknu si vína. „Díky.“

Jak se tak rozhlížím kolem po všech těch poloprůsvitných blůzách, páskových sandálech a obepnutých džínách, které na sobě mají ostatní ženy, dochází mi, že „elegantní byznys oblečení“ ve skutečnosti znamená „sexy byznys oblečení“. Přinejmenším u téhle party. Všem to ohromně sluší. Trapas. Jednou rukou se chytím kolem pasu a držím si sklenku s vínem div ne pod bradou, jak se marně pokouším zamaskovat sako.

„Díky, Franku,“ zopakuju a po zátylku mi stéká krůpěj potu.

Pocení je moje automatická reakce, kdykoli si připadám nepatřičně. A moje další automatická reakce je opakovat pořád dokolečka totéž.

„Díky,“ pronesu znova. Prokristapána, Alice. Děkovačka natřikrát?

Poplácá mě po paži. „Co u vás doma? Povídejte. Všechno, jak má být? Co děti?“

„Máme se fajn.“

„Opravdu?“ zeptá se a starostlivě svraští obličej.

„No ano, ano, všechno v pořádku.“

„Výborně,“ řekne. „To rád slyším. A co pořád děláte? Ještě učíte? Jaký že to byl předmět?“

„Divadelní výchova.“

„Divadelní výchova, pravda. To musí být úžasně... smysluplné. Ale umím si představit, že taky dost velký stres.“ Ztlumil hlas. „Jste svěťice, Alice Buckleová. Já bych tu trpělivost rozhodně neměl.“

„Určitě měl, kdybyste viděl ty děti. Sálá z nich nadšení. Zrovna především jedna z mých žáček...“

Frank Potter se mi zase dívá přes rameno, povytáhne obočí a pokývne hlavou.

„Promiňte, Alice, ale obávám se, že se mi právě dostalo předvolání k audienci.“

„Ale ovšem. Omlouvám se. Nechtěla jsem vás zdržet. Jistě máte spoustu jiných...“

Pohne se směrem ke mně a já se předkloním v domnění, že mě chce zdvořilostně políbit na tvář, jenže Frank se hned zase odtáhne, stiskne mi ruku a potřese jí. „Tak na shledanou, Alice.“

Rozhlížím se kolem po všech těch lidech, co nenuceně usrkávají koktejly z vodky FiG, ve kterých dřepí na dně liči. Tiše se uchichtnu, jako by mě napadlo něco legračního, a snažím se nasadit právě tak nenucený výraz. Kde mám sakra manžela?

„Frank Potter by člověka unudil k smrti,“ šeptne mi do ucha něčí hlas.

Zaplaťpánbůh, přátelská tvář. Je to Kelly Choová, která už dlouho patří do Williamova kreativního týmu – tedy dlouho z hlediska reklamní branže, kde se lidé střídají jak apoštolové na orloji. Má na sobě kostým, který se nijak zvlášť neliší od mého (má lepší klogy), jenže na ní vypadá atraktivně. Vzala si k němu kozačky nad kolena.

„Páni, Kelly, ohromně ti to sekne,“ řeknu uznale.

Kelly můj kompliment odmávne. „Jak to, že tě nevidáme častěji?“

„Ale to víš. Trmácet se přes most je pruda. V jednom kuse zácpy. A pořád jsem nesvá, když mám nechat děti samotné doma přes noc. Peterovi je teprve dvanáct a Zoe je typická zhysterčená puberťačka.“

„Co v práci?“

„Všechno klape jedna radost. Když nepočítám takové ty drobné každodenní trable – kostýmy, hádavé rodiče, prasátka a pavoučky, co se ještě nenaučili svou roli. Třefáci letos nacvičují *Šarlotinu pavučinku*.“

Kelly se usměje. „Tu knížku miluju! Tvoje práce zní přímo idyllicky.“

„Vážně?“

„No jasně. Strašně ráda bych vypadla z honičky za kariérou. Večer co večer nějaká akce. Já vím, že to zní lákavě – večere s klienty, lóže na zápasech Giants, volňásky na koncerty –, ale za čas to utahá. Vždyť to sama znáš. Už hezky dlouho jsi reklamní vdova.“

Reklamní vdova? Nevěděla jsem, že pro to existuje pojmenování. *Pro takové, jako jsem já.* Ale Kelly má pravdu. Při všech Williamových pracovních cestách a večerech, kdy baví klienty, je ze mě v podstatě svobodná matka. Máme štěstí, když se jako rodina aspoň párkrát za týden sejdem u večere.

Zadívám se přes místnost a zachytím Williamův pohled. Zamíří k nám. Je vysoký a dobře stavěný, tmavé vlasy má postříbřené zatím jen na spáncích takovým tím odbojným způsobem, jakým někteří muži šedivěji (jako by říkali: „no a co, že je mi sedmačtyřicet – jsem pořád zatraceně sexy a s šedinami dokonce ještě víc“). Když ho tak vidím, jak se v černém obleku s kvalitní bavlněnou košilí prodírá místností, projede mnou záchvěv pýchy,

„Kde jsi sehnala ty kozačky?“ ptám se Kelly.

William se k nám připojí.

„U Bloomingdalea. Poslyš, Williame, tvoje žena nezná pojem reklamní vdova. Jak je to možné, když z ní reklamní vdovu děláš?“ zeptá se a mrkne na mě.

William se mračí. „Všude jsem tě hledal, Alice. Kde jsi byla?“

„Přímo tady, kde stojí, musela si protrpět konverzaci s Frankem Potterem,“ opáčí Kelly.

„Ty jsi mluvila s Frankem Potterem?“ lekne se William. „Oslovil tě sám, nebo ty jeho?“

„On mě,“ odpovím.

„Zmiňoval se o mně? O kampani?“

„O tobě jsme se nebavili,“ ujistím ho. „A mluvili jsme spolu jenom chvilku.“

Vidím, jak Williamovi tuhne čelist. Proč je tak vystresovaný? Klienti se smějí a popíjejí. Všude spousty novinářů. Podle všeho, co kolem sebe vidím, se uvedení produktu vydařilo.

„Nepůjdeme už, Alice?“ dožaduje se William.

„Teď? Vždyť ještě ani nezačala hrát kapela. Hrozně jsem se těšila na živou muziku.“

„Jsem utahaný, Alice. Pojďme už, prosím tě.“

„Williame!“ shlukne se kolem nás trojice hezkých mladíků – dalších členů Williamova týmu.

William mě Joaquinovi, Harrymu a Urminderovi představí a Urminder prohodí: „Dneska jsem provozoval egosurfing.“

„Včera taky,“ opáčí Joaquin.

„A především taky,“ dodá Kelly.

„Co kdybyste mě laskavě nechali domluvit?“ našťetí se Urminder.

„Nech mě hádat,“ ozve se Harry. „1 234 589 výsledků.“

„Pitomče,“ odsekne Urminder.

„Sebrals mu vítr z plachet, Harry,“ ušklíbne se Kelly.

„Teď bude 5881 znít jako slabota,“ sešpulí rty Urminder.

„10 263 rozhodně jako slabota nezní,“ řekne Harry.

„Ani 20 534,“ řekne Kelly.

„Jste lháři prolhaní, všichni do jednoho,“ našťetí se Joaquin.

„Nežárlete, pane 1031,“ pokará ho Kelly. „To se nesluší.“

„50 287,“ řekne William a všem jim vyrazí dech.

„Páni,“ vydechne Urminder.

„To proto, že jsi za svou kampaň vyhrál cenu Clio,“ namítne Harry. „Jak už je to dávno, šéfe? Roku devatenáct set osmdesát...?“

„Sklapni, Harry, nebo ti seberu elektrospotřebiče a nasadím tě na dámské vložky,“ varuje ho William.

Nedokážu zakrýt překvapený výraz. Oni se předhánějí, či jméno vygeneruje v Googlu víc výsledků! A všichni jich mají celé tisíce?

„Už dost, podívej se, jak jste znechutili Alici,“ řekne Kelly. „Ani se jí nedivím. Jsme banda ubožáckých trapných narcisů.“

„Ale ne, kdepak, já nad tím neohrnuju nos. Vždyť je to zábava. Egosurfing přece provozuje každý, no ne? Jenom většina lidí nemá dost odvahy, aby se přiznali.“

„A co ty, Alice? Hledala ses poslední dobou v Googlu?“ ptá se Urminder.

William zavrtí hlavou. „Alice se nepotřebuje hledat v Googlu. Nevede veřejný život.“

„Vážně? A jaký život teda vedu?“ tážu se.

„Hezký. Smysluplný. I když spíš takový malý.“ William si promne kořen nosu. „Promiňte, lidi, je s vámi psina, ale musíme jít. Čeká nás cesta přes most.“

„Opravdu už musíte?“ zalituje Kelly. „Vídám se s Alicí tak málo.“

„William má pravdu,“ podpořím ho. „Slíbila jsem dětem, že budeme doma do deseti. Úkoly na zítřek a tak.“

Kelly se třemi mladými kolegy odpochoduje k baru.

„Takže malý život?“ řeknu.

„Nechtěl jsem se tě nijak dotknout. Nebuď taková netýkavka,“ odvětlí napůl nepřítomně William a pročešává pohledem místnost.

„Navíc mám pravdu. Kdy ses naposledy hledala v Googlu?“

„Minulý týden. 128 výsledků,“ zalžu.

„Fakticky?“

„Proč to říkáš tak udiveně?“

„Alice, prosím tě, na tohle teď nemám čas. Pomoz mi najít Franka. Musím mu říct, že odcházím.“

Povzdechnu si. „Je tamhle u okna. Tak jdeme.“

William mi položí ruku na rameno. „Ty počkej tady. Jsem hned zpátky.“

Na mostě není žádný provoz a mě to mrzí. Cestu domů si obvykle vychutnávám – blažené očekávání, jak vklouznu do pyžama, uvelebím se s dálkovým ovládáním na gauči, děti nahoře budou spát (nebo předstírat, že spí, a přitom posílat z postele textovky a chatovat) –, jenže dnes večer bych radši zůstala v autě a jela nazdařbůh někam jinam, kamkoli jinam. Tenhle večer mě vykolejil a nedokážu setřást pocit, že se za mě William styděl.

„Proč jsi tak potichu? Nepřehnalas to s pitím?“ ptá se.

„Jsem unavená,“ zamumlám.

„Frank Potter dá člověku zabrat.“

„Je mi sympatický.“

„Tobě je sympatický Frank Potter? Je to šašek.“

„Ano, ale je upřímný. Mluví na rovinu. A vždycky se ke mně chová mile.“

William poklepává prsty na volant do rytmu hudby z rádia. Zavřu oči.

„Alice?“

„Co je?“

„Poslední dobou jsi nějaká divná.“

„Jak divná?“

„Nevím. Neprocházíš krizí středního věku nebo tak něco?“

„Nevím. Neprocházíš *ty* krizí středního věku?“

William zakroučí hlavou a pustí hudbu víc nahlas. Opřu si čelo o okénko a zírám na milióny světel poblikávajících v kopcích nad East Bay. Oakland vypadá slavnostně, skoro jako ve svátek – a vyvolá ve mně vzpomínku na matku.

Máma zemřela dva dny před Vánoci. Bylo mi tehdy patnáct. Odjela koupit vaječný koňak a na křižovatce to do ní napálil chlap, který jel na červenou. Ráda si namlouvám, že ani nezaregistrovala, co se stalo. Rána a skřípění kovu o kov, pak šumot, jako když měkce plyne říční proud, a potom se do auta vevalila záplava broskvového světla. Takhle si představuju mámin konec.

Líčila jsem její smrt tolikrát, že podrobnosti ztratily smysl. Když se mě lidé na matku ptají, někdy se mě zmocní zvláštní, ne úplně nepříjemná nostalgie. V duchu si maluju, že ulice Brocktonu v Massachusetts určitě byly toho prosincového dne ověšeny girlandami světel a vánočních ozdob. V obchodě s alkoholem stáli ve frontě lidé s nákupními vozíky, v nich kartóny piv a láhve vína, a vzduch voněl borovým jehličím vánočních stromků. Ale nostalgickou atmosféru okamžiků těsně před máminou smrtí vzápětí zahalí temná opona toho, co následovalo. V hlavě se mi rozezní laciný úvodní soundtrack seriálu *Magnum*. Na ten se můj otec právě díval, když zazvonil telefon a žena na druhém konci mu šetrně oznámila, že došlo k nehodě.

Ale proč na to vzpomínám zrovna dneska? Že by to snad zavínil William svou otázkou na krizi středního věku? Biologické hodiny mi rozhodně tikají. Letos v září, až se mi překulí pětačtyřicítka, mi bude přesně tolik jako matce, když zemřela. Je to pro mě přelomový rok.

Prozatím jsem se mohla chlácholit pomyšlením, že i když je matka mrtvá, je pořád o krok přede mnou. Musím ještě překročit všechny prahy, které překročila ona, a tak zůstává svým způsobem naživu. Ale co potom, až ji předhoním? Až už žádné její prahy nebudou?

Zalétnu pohledem k Williamovi. Schválila by mi ho matka? Schválila by mi moje děti, moje povolání – můj sňatek?

„Chceš se stavit v 7-Eleven?“ ptá se William.

Je to naše letitá tradice, že si po večeru stráveném venku zaskočíme do bistra 7-Eleven pro tyčinku Kit Kat.

„Ne. Nemám chuť.“

„Dík, žes na tu akci přišla.“

Má to být omluva za to, jak mě dnes večer přehlížel?

„Hm.“

„Bavila ses dobře?“

„Ovšem.“

William se odmlčí. „Jsi prachmizerná lhářka, Alice Buckleová.“

3. kapitola

30. dubna

1:15

VYHLEDÁVÁNÍ GOOGLE „Alice Buckleová“

Přibližný počet výsledků: 26 (0,01 s)

Skupina Alice In Chains v kampani Buckle

Právě zahájené turné Alice In Chains... v plánované propagační akci řetězce Buckle. Džíny, mokasíny a módní doplňky z Buckle pro každodenní nošení...

Alice BUCKLEOVÁ

Archiv Boston Globe... Hra Alice Buckleové *Barmanka z Velkého brusinkového ostrova*. Divadlo Blue Hill... „nezáživná, plytká, absurdní“...

Alice BUCKLEOVÁ

Alice a William Buckleovi, rodiče Zoe a Petera, si užívají západu slunce na palubě...

VYHLEDÁVÁNÍ GOOGLE „krize střevního“

Přibližný počet výsledků: 2 (0,01 s)

Nenažrancův blog: Krize střevního traktu

Pohyb a zase pohyb, jen tak se vyhnete krizi střevního traktu...

VYHLEDÁVÁNÍ GOOGLE „krize STŘEDNÍHO věku“

Přibližný počet výsledků: 3 490 000 (0,15 s)

Krize středního věku - Wikipedie, otevřená encyklopedie

Termín krize středního věku se objevil v roce 1965...

Krize středního věku: Deprese, nebo normální přechodové stadium?

Přechod do středního věku se může stát obdobím bohatého osobního růstu. Jenže co si počít, když se střední věk zvrhne v krizi a ta posléze v depresi?

VYHLEDÁVÁNÍ GOOGLE „Prozac“

Přibližný počet výsledků: 31 600 000 (0,12 s)

Prozac (fluoxetini hydrochloridum) Příbalový leták:

Použití, vedlejší účinky

Poučte se o léku Prozac (fluoxetini hydrochloridum): lék na předpis, použití, dávkování, vedlejší účinky, nežádoucí interakce s jinými léčivými, varovná upozornění a doporučení pro pacienty...

Selektivní inhibitor... Prozac

Dovolte, abych se s vámi podělila o svou zkušenost s Prozakiem. Včera odpoledne mě propustili z psychiatrické léčebny...

VYHLEDÁVÁNÍ GOOGLE „klíče v lednici Alzheimer“

Přibližný počet výsledků: 1 410 000 (0,25 s)

Symptomy Alzheimerovy choroby

Alzheimerovská asociace doplnila seznam typických projevů... ukládání klíčů do misek na vejce ve dveřích ledničky.

VYHLEDÁVÁNÍ GOOGLE „rychle zhubnout“

Přibližný počet výsledků: 30 600 000 (0,19 s)

ZHUBNUTÍ pro imbecily

Shodila jsem jedenáct kilo! Že je mi teď v jednom kuse na omdlení, mi připadá jako přijatelná cena...

VYHLEDÁVÁNÍ GOOGLE „šťastné manželství“

Přibližný počet výsledků: 4 120 000 (0,15 s)

Honba za tajemstvím šťastného manželství - CNN

Nikdo krom obou aktérů doopravdy netuší, co se odehrává uvnitř manželství, ale výzkumníci získávají stále hlubší vhled...

Hubená manželka klíčem ke šťastnému manželství? Times of India

Výzkumníci odhalili tajemství šťastného manželského svazku - ženy váží méně než jejich drahé polovičky.

INGREDIENCE ŠŤASTNÉHO MANŽELSTVÍ

1 hrnek vlídnosti, 2 hrnky vděčnosti, 1 čajová lžička pochval denně,
1 pečlivě skrývané tajemství

4. kapitola

Složka SPAM (3)

Od: Medline

Předmět: Nejlevnější Vicodin, Oxykodon, Ritalin, Prozac,
diskrétní dodání

Datum: 1. května, 09:18

Komu: Alice Buckleová <alicebuckleova@rocketmail.com>
SMAZAT

Od: E-shop Hoodia

Předmět: Nové pilulky pro dietu proti tasemnicím, útlé Asiatky

Datum: 1. května, 09:24

Komu: Alice Buckleová <alicebuckleova@rocketmail.com>
SMAZAT

Od: Netherfieldské centrum pro výzkum manželství

Předmět: Byla jste vybrána k účasti v manželském průzkumu

Datum: 1. května, 09:29

Komu: Alice Buckleová <alicebuckleova@rocketmail.com>
PŘESUN DO SLOŽKY DORUČENÉ

5. kapitola

Připadá mi, že jsem takový Frank Potter svého vlastního mini-světa. Ne společenský otrava Frank Potter, ale velký šéf Frank Potter – jsem vrchní divadelnice Kentwoodské základní školy. Roztřesená Alice Buckleová z Williamovy propagační akce na vodku není ta Alice Buckleová, která momentálně sedí na lavičce venku na hřišti a za zády se jí žákyně čtvrté třídy marně pokouší stvořit na hlavě něco jako účes.

„Promiňte, paní Buckleová, ale s tímhle nic nenadělám,“ omlouvá se Harriet. „Snad kdybyste si ty vlasy občas vyfénovala.“

„Kdybych si je fénovala, zkudrnatily by mi. Měla bych z nich vrabčí hnízdo.“

Harriet vezme moje husté hnědé vlasy do hrsti a zase je pustí. „Nerada vám to říkám, ale vypadají jako vrabčí hnízdo i teď. I když možná spíš jako pampeliškové chmýří.“

Bezbřehá upřímnost Harriet Morseové je pro čtvrtáčky typická. Modlím se, aby z ní nevyrostla, ještě než přejde na střední. Většinou holek se to stává. Já osobně mám nejradši ty, u kterých platí „co na srdci, to na jazyku“.

„Asi byste si je měla dát narovnat,“ navrhone. „Moje máma to dělá. Nekrouť se jí, dokonce ani když zmokne.“

„A proto jí to tak sluší,“ poznamenám, protože zrovna vidím paní Morseovou přibíhat.

„Hrozně se omlouvám, že jdu pozdě, Alice,“ shýbá se, aby mě objala. Harriet je v pořadí čtvrté dítě paní Morseové, které chodí do mého divadelního kroužku. Její nejstarší potomek momentálně

studuje Oaklandskou školu múzických umění. Občas si v návalu samolibosti namlouvám, že je to tak trochu i moje zásluha.

„Ještě není ani půl čtvrté. Jdete včas,“ uklidňuju ji. Po hřišti pobíhají ještě nejmíň dva tucty dětí čekajících na odvoz.

„Byl příšerný provoz,“ stěžuje si paní Morseová. „Harriet, co to prokristapána provádíš s vlasy paní Buckleové?“

„Je moc šikovní kadeřnice. To ty moje vlasy dělají potíže.“

„Promiňte,“ naznačí mi pohybem úst paní Morseová a vyloví z kabelky ozdobnou gumičku. Podá ji Harriet. „Co ty na to, že by paní Buckleové báječně slušel culík?“

Harriet se vynoří zpoza lavičky a se vši vážností si mě obhlíží. Shrne mi vlasy ze spánků dozadu. „Měla byste nosit náušnice,“ prohlásí. „Zvlášť když si vyčesete vlasy nahoru.“ Vezme si od matky gumičku a znovu zaujme postavení za lavičkou.

„Tak jak vám můžu v tomhle pololetí pomoci?“ ptá se paní Morseová. „Chtěla byste, abych zorganizovala večírek? Nebo se můžu s dětmi učit role.“

Kentwoodská základka je plná rodičů, jako je paní Morseová – rodičů, kteří ochotně nabízejí výpomoc ještě dřív, než jim o ni řeknu, a upřímně věří v užitečnost divadelní výchovy. Popravdě řečeno, právě Kentwoodské rodičovské sdružení se skládá na můj plat za poloviční úvazek. Oaklandský systém veřejného školství už léta balancuje na hraně bankrotu. Výtvarná a divadelní výchova padly za oběť první. Nebýt rodičovského sdružení, byla bych bez práce.

Vždycky se sice objeví nějaká třída, kde se sejde houf přehnaně náročných rodičů, kteří mě ustavičně bombardují stížnostmi a výhradami – letos je to třetí ročník –, ale většinou rodiče беру víceméně jako svoje kolegy. Neobešla bych se bez nich.

„Vypadá to krásně,“ chválí paní Morseová po několika minutách Harrietiny kadeřnické kreativity. „Líbí se mi, jak jsi je paní Buckleové načechrala na temeni.“

Harriet si skousne ret. Čechrání neměla v plánu.

„Připadám si jako ve *Snídani u Tiffanyho*,“ řeknu. Přes hřiště se přihlíží Carisa Normanová a hupsne mi na klín.

„Všude jsem vás hledala,“ hladí mě po hřbetu ruky.

„To je mi ale náhoda. Já všude hledala tebe,“ odpovídám a Carisa se mi stulí v náručí.

„Zavolejte mi,“ zvedne si paní Morseová k uchu imaginární telefon a společně s Harriet odchází.

Odvedu Carisu do sborovny a koupím jí v automatu müsli tyčinku, pak se vrátíme na lavičku a povídáme si o veledůležitých věcech, jako jsou barbíny a to, že se stydí za pomocná kolečka u kola.

Když v 16:00 zajede k obrubníku její matka a zatroubí, Carisa se k ní rozběhne přes hřiště a já se za ní dívám se sevřeným srdcem. Působí tak zranitelně. Je jí osm a je na svůj věk drobounká, zezadu bych jí hádala stěží šest. Paní Normanová mi zamává z auta. Já jí zamávání oplatím. Tenhle rituál provozujeme přinejmenším několik dní v týdnu. Obě předstíráme, že není nic zvláštního na tom, že si jezdí dceru vyzvednout s pětačtyřicetiminutovým zpožděním.

6. kapitola

Miluju čas mezi půl pátou a půl sedmou. Dny se prodlužují a touhle dobou obvykle mívám dům pro sebe: Zoe chodí na volejbalový trénink, Peter na fotbal nebo zkouší s kapelou a William zřídka kdy přijede z práce před sedmou. Jakmile dorazím domů, rychle proběhnu místnosti, sklidím nepořádek, poskládám oblečení, projdu došlou poštu – a pak připravím večeři. Je čtvrtek, den, kdy se u nás večeří z jednoho hrnce, takže míváme lasagne, zapečené brambory nebo něco podobného. Neoplývám bůhvíjakou kuchařskou fantazií. To je Williamova doména. Vaří při zvláštních příležitostech pokrmy, které sklízí obdivná áách a óóch. Já jsem řadový kuchtík – na mých jídlech není nic okázalého ani zapamatováníhodného. Ještě mi nikdy nikdo neřekl: „Poslyš, Alice, vzpomínáš na ten večer, kdy jsi udělala hrachovku?“ Ale zato je na mě spolehnutí. Mám v repertoáru zhruba osm jídel, která jsou rychlá a jednoduchá, a střídám je pořád dokolečka. Dneska je casserole s tuňákem. Strčím pekáč do trouby a usadím se u kuchyňského stolu s notebookem, abych si přečetla e-maily.

Od: Netherfieldské centrum <netherfield@netherfieldcentrum.org>

Předmět: Manželský průzkum

Datum: 4. května, 17:22

Komu: alicebuckleova <alicesbuckleova@rocketmail.com>

Vážená Alice Buckleová,

děkujeme za Váš zájem o naše výzkumné aktivity a za vyplnění předběžného dotazníku. Gratulujeme! S potěšením Vám sdělu-

jeme, že jste byla vybrána k účasti ve studii Manželství v 21. století. Úspěšně splňujete tři zásadní výběrová kritéria: jste vdaná déle než deset let, máte potomky školního věku a jste monogamní.

Jak jsme Vám objasnili v předběžném dotazníku, bude se jednat o anonymní průzkum. Abychom ochránili Vaše soukromí, toto je poslední e-mail, který vám posíláme na adresu alicebuckleova@rocketmail.com. Dovolili jsme si založit pro Vás e-mailový účet přímo na serveru Netherfieldského centra. Vaše adresa pro účely průzkumu je manzelka22@netherfieldcentrum.org a přístupové heslo zní 12345678. Přihlaste se prosím na naši webovou stránku a heslo změňte, jak nejdříve to bude možné.

Od tohoto okamžiku Vám bude veškerá korespondence zasílána na výše uvedenou adresu Manželka 22. Omlouváme se, pokud pseudonym zní příliš neosobně, ale uchýlili jsme se k němu čistě ve Vašem zájmu. Pouze odstraněním Vašeho pravého jména z našich záznamů Vám můžeme zaručit naprostou anonymitu.

Byl Vám přidělen tazatel a záhy se Vám ozve. Buďte ujištěna, že všem našim tazatelům lze plně důvěřovat.

Po dokončení průzkumu Vám bude vyplacen honorář 1000 dolarů.

Ještě jednou děkujeme za účast. Můžete být hrdá, že se spolu s pečlivě vybranou skupinou mužů a žen z celé země podílíte na studii zásadního významu, která možná změní pohled celého světa na instituci manželství.

S pozdravem,

Netherfieldské centrum

Obratem se přihlašuju na nový účet Manželka 22.

Od: tazatel101 <tazatel101@netherfieldcentrum.org>

Předmět: Re: Manželský průzkum

Datum: 4. května 17:25

Komu: Manželka 22 <manzelka22@netherfieldcentrum.org>

Vážená Manželko 22,

dovolte, abych se představil: jsem Tazatel 101 a budu vaší kontaktní osobou pro průzkum Manželství v 21. století. Úvodem moje

reference: Mám titul Ph.D. v oboru sociálních věd a magisterský titul z psychologie. Pracuji jako badatel v oboru manželských studií už téměř dvacet let.

Jistě jste zvědavá, jak to všechno funguje. V podstatě jsem něco jako „přítel na telefonu“, kterému zavoláte, pokud budete něco potřebovat. Rád vám zodpovím veškeré dotazy a podám vysvětlení, kdykoli vám nebude něco jasné.

V příloze najdete první dotazník. Otázky vám budeme zasílat v náhodném pořadí – činíme tak záměrně. Některé vám zřejmě budou připadat zvláštní a některé se netýkají manželství jako takového, ale jsou obecnějšího rázu (zaměřují se na vaše zázemí, vzdělání, životní zkušenosti atd.). Snažte se prosím zodpovědět všechny. Směl bych vás požádat, abyste vyplňovala dotazník rychle, bez velkého rozmýšlení? Zjistili jsme, že bezprostřední spontánní odpovědi bývají nejupřímnější. Těším se na naši nadcházející spolupráci.

S pozdravem,

Tazatel 101

Ještě před vyplněním předběžného dotazníku jsem si v Googlu vyhledala webové stránky Netherfieldského centra a zjistila jsem, že úzce spolupracuje s lékařskou fakultou Kalifornské univerzity v San Francisku. Vzhledem k zářné reputaci univerzity jsem bez dalšího váhání dotazník vyplnila a e-mailem odeslala. Jak by mi mohlo zodpovězení několika otázek ublížit? Ale když jsem teď formálně přijata a mám přiděleného tazatele, začínám se nad anonymitou toho průzkumu znovu zamýšlet. Asi se předpokládá, že o něm nebudu nikomu nic vykládat (ani manželovi).

Srdce mi v hrudi vyfukává synkopy. Při pomyšlení, že mám svoje tajemství, se cítím jako teenager. Jako dorostenka, co má ještě všechno před sebou – prsa, cizí města a nekonečnou pláň budoucích jar, lét, podzimů a zim.

Otevírám přílohu, než mě přejde odvaha.

1. Kolik je vám let?

Čtyřicet tři, vlastně ne, čtyřicet čtyři.

2. Proč jste souhlasila s účastí v tomto průzkumu?

Nudím se.

3. Jak často vedete se svým manželem rozhovor delší než pět minut?

Jednou týdně.

4. Jak uspokojivě se váš manžel podílí na chodu domácnosti?

V rozmezí uspokojivě až nadprůměrně.

5. Co by váš manžel označil za vaše nejoblíbenější jídlo?

Ústřice.

6. Kdy jste naposledy jedla svoje nejoblíbenější jídlo?

Před třemi lety.

7. Svěřte se nám s něčím, co děláte, aniž o tom váš manžel ví.

Někdy mu zalžu, že chrápe, aby šel spát do pokoje pro hosty a já měla celou postel pro sebe.

8. Jaké léky užíváte?

Stilnox na spaní (jednou za uherský rok), tablety s rybím tukem, multivitamíny, B-Komplex, kalcium, vitamín D, ginkgo biloba (pro zlepšení duševní svěžesti, nebo spíš paměti, protože mi lidi ustavičně říkají: „Už se mě na to ptáš potřetí!“).

9. Uveďte tři věci, kterých se bojíte.

Život plný překvapení. Život bez překvapení. Prodavačka v 7-Eleven, která si olízne prst, aby odloupla ze štosu igelitový pytlík, pak mi tím nasliněným, ještě mokřým prstem nabere slané brambůrky, načež je nasype do toho oblíznutého pytlíku a tak mi poslintá nákup dvakrát.

10. Věříte, že láska může vydržet?

Doufám.

11. *Milujete ještě pořád svého manžela?*

Myslím, že ano.

12. *Napadá vás někdy, že manžela opustíte?*

Tu a tam, ale ne že bych o tom opravdu vážně uvažovala. Jsem z těch lidí, co rádi předem myslí na nejhorší, aby je pak to nejhorší nezaskočilo.

13. *Pokud ano, co vás zadrží?*

Pitomstvo.

14. *Uvedte pět pozitivních věcí o svém manželovi.*

Dělá báječný octový nálev. Pamatuje si, že je potřeba každého půl roku vyměnit baterie v požárním alarmu. Zvládne drobnější instalatérské opravy, takže na rozdíl od většiny svých kamarádek nemusím nikomu platit, aby mi spravil kapající kohoutek. Ohromně mu sluší plátěné kalhoty. Víím, že se vyhýbám otázce – vlastně nevím proč. Nechte mě, ať se k ní časem vrátím.

15. *Uvedte tři negativní věci o svém manželovi.*

Nekomunikativní. Přezíravý. Odažitý.

16. *Jaká je vaše nejoblíbenější kniha?*

Lev, čarodějnice a skříň.

17. *Co myslíte, jak dobře znáte svého manžela?*

Jsmo spolu devatenáct let, tři sta dní a něco, takže hodně, hodně dobře.

Je to snadné. *Až moc.* Koho by napadlo, že přiznání může vyvolat takový dopaminový rauš?

Zničehonic se rozletí domovní dveře a Peter zahuláká: „Hlásím se o záchod první.“

Nerad používá záchody ve škole, tak to celý den zadržuje. Zaplappnu notebook. Tohle je taky jedna z mých nejmilejších chvil z celého dne – když se prázdný dům znova zaplní a po mojí snaze o de-

bordelizaci nezůstane během hodiny ani stopa. Bůhvíproč mě to hřeje u srdce. Ta uspokojujivá nevyhnutelnost.

Zoe vkráčí do kuchyně a udělá otrávený obličej. „Casserole s tuňákem?“

„Bude za čtvrt hodiny.“

„Už jsem jedla.“

„Na volejbalovém tréninku?“

„Cestou domů se tam zastavila Karenina máma a přivezla nám burritos.“

„Takže Peter je taky po jídle?“

Zoe přikývne a otevře ledničku.

Povzdechne si. „Co tam hledáš? Myslela jsem, že jsi právě jedla.“

„Nevím. Vlastně nic,“ opáčí a přibouchne dvířka.

„Júú! Co sis to provedla s vlasy?“ vyhrkne Peter, který zrovna vešel do kuchyně.

„Panebože, já zapomněla. Jedno z dětí si hrálo na kadeřnici. Připadala jsem si úplně jako Audrey Hepburnová. Nevypadám tak?“

„Ne,“ ujistí mě Zoe.

„Ne,“ řekne Peter jako ozvěna.

Stáhnou si gumičku z vlasů a pokusím se je uhladit.

„Snad kdyby sis je občas vyfoukala,“ řekne Zoe.

„Proč jsou všichni tak posedlí foukáním? Pro tvoji informaci – existují určité typy vlasů, které se fénovat nemají. Mají se nechat jen tak uschnout.“

„Hm,“ zamumlá Zoe a hrábne po svém batůžku. „Mám tunu domácích úkolů. Nashle v roce 2021.“

„Dovoliš mi půl hodky hrát Modern Warfare, než se dám do úkolů?“ ptá se Peter.

„Deset minut,“ opáčím.

„Dvacet.“

„Patnáct.“

Peter mě popadne oběma rukama kolem krku. Přestože je mu dvanáct, ještě mě tu a tam obejmje. Za pár minut zarachotí z obývacího pokoje střelba a výbuchy bomb.

Zapírá mi telefon. Je to textová zpráva od Williama.

Promiň.

Večeřím s klientem.

Přijdu kolem desáté.

Otevřu notebook, v rychlosti znovu přečtu svoje odpovědi a kliknu na Odeslat.

7. kapitola

Od: tazatel101 <tazatel101@netherfieldcentrum.org>

Předmět: č. 13

Datum: 5. května, 08:05

Komu: Manželka 22 <manzelka22@netherfieldcentrum.org>

Vážená Manželko 22,

děkuji za první sadu odpovědí a za to, že jste mi je poslala tak rychle. Mám jeden dotaz. Ohledně č. 13, nechtěla jste náhodou napsat „potomstvo“, a ne „pitomstvo“?

S pozdravem,

Tazatel 101

Od: Manželka 22 <manzelka22@netherfieldcentrum.org>

Předmět: Re: č. 13

Datum: 5. května, 10:15

Komu: tazatel101 <tazatel101@netherfieldcentrum.org>

Vážený Tazateli 101,

omlouvám se. Obávám se, že vinu nese moje pitomstvo, pardon, potomstvo. Anebo automatický našeptávač.

Zdravím,

Manželka 22

P.S. Mají naše čísla nějaký význam, nebo jsou přidělována náhodně? Nechce se mi věřit, že jsem teprve dvaadvacátá manželka, která se průzkumu účastní.

Od: tazatel101 <tazatel101@netherfieldcentrum.org>

Předmět: Re: č. 13

Datum: 6. května, 11:23

Komu: Manželka 22 <manzelka22@netherfieldcentrum.org>

Vážená Manželko 22,

nemýlíte se, obě naše čísla jsou přidělena náhodně. V každém kole průzkumu koluje 500 čísel a v dalším začínáme znova od jedničky.

S pozdravem,

Tazatel 101

Od: Manželka 22 <manzelka22@netherfieldcentrum.org>

Předmět: č. 2 po rozmyšlení

Datum: 6. května, 16:32

Komu: tazatel101 <tazatel101@netherfieldcentrum.org>

Vážený Tazateli 101,

„nuda“ není pravý důvod, proč jsem souhlasila s účastí v průzkumu. Souhlasila jsem, protože mi letos bude 45 a přesně tolik bylo mojí matce, když zemřela. Kdyby žila, místo vyplňování dotazníku bych si povídala s ní. Vedly bychom spolu rozhovory, které – jak si aspoň představuju – máme s dcerami po čtyřicítce vedou. Povídaly bychom si o chuti na sex (nebo o tom, že žádnou nemáme), o těch paličatých pěti kilech, která donekonečna přibíráme a shazujeme, a o tom, jak je těžké sehnat spolehlivého instalatéra. Vyměňovaly bychom si rady, jak docílit perfektně upečeného kuřete, jak v případě havárie vypnout plyn, jak vyčistit

fleky z omítky. Vyptávala by se mě na nejrůznější věci, jako třeba: Jsi šťastná, holčičko? Chová se k tobě hezky? Umíš si představit, že spolu zestárnete?

Z mojí maminky se nikdy nestane babička. Nikdy jí nezešeďíví vlasy. Nikdy nebude jíst moje casserole s tuňákem.

Proto se účastním tohoto průzkumu.

Prosím opravte moji odpověď na č. 2.

Zdravím,

Manželka 22

Od: tazatel101 <tazatel101@netherfieldcentrum.org>

Předmět: Re: č. 2 po rozmyšlení

Datum: 6. května, 20:31

Komu: Manželka 22 <manzelka22@netherfieldcentrum.org>

Vážená Manželko 22,

díky za upřímnost. Čistě pro vaši informaci, respondenti často revidují své odpovědi anebo zasílají dodatky. Vaše osobní ztráta mě velice mrzí.

Se srdečným pozdravem,

Tazatel 101

8. kapitola

18. *Co jste kdysi dělávala a teď už neděláte?*

Chodila jsem běhat, potápěla se, stavěla stan, pekla chleba, štípala dříví na táborák, četla Stephena Kinga, vstávala od televize, abych přešla na jiný kanál, trávila hodiny na telefonu klábošením s kamarádkami, líbala cizí muže, milovala se s cizími muži, flirtovala, nosila bikiny, většinu rán se budila šťastná, aniž bych potřebovala důvod (asi proto, že jsem mívala ploché břicho bez ohledu na to, co jsem si den předtím dala k večeři), popíjela tequila, broukala si *Silly Love Songs* od Paula McCartneyho, polehávala v trávě a snila o budoucnosti, o dokonalém životě a manželství s dokonalou pravou láskou.

19. *Co děláte teď?*

Připravuju svačiny a snažím se předcházet tomu, aby někdo z rodiny provedl nějakou pitomost, upozorňuju děti, že se z nich line nepatřičný odér, že jim po jídle zůstal drobeček u pusy a že nemají nikam chodit s cizími lidmi. Připravuju předpubertálního syna na příchod hormonů. Připravuju manžela na svůj blížící se přechod a co to pro něj znamená (premenstruační syndrom 30 dní v měsíci místo dvou, na které si během let už zvykl). Kupuju trvalky. Hubím trvalky nezaléváním. Posílám textovky, chatuju, ukládám fotky na internet. Vytipovávám si nejrychleji postupující frontu v obchodě, zapomínám na došlé e-maily a omylem je mažu, ztrácím klíče, každou chvíli přeslechnu, co druzí říkají (z hodinek se stávají holinky, z války pálky), a trnu strachy - je

to předčasná hluchota, předčasná senilita, předčasný Alzheimer, anebo jsem nešťastná v sexu, životě a manželství a měla bych s tím něco dělat?

20. *Seřadte chronologicky svá zaměstnání.*

Pokladní u Burger Kinga, poradkyně v pečovatelském domě Royal Manor, číšnice ve Friday's, číšnice v J. C. Hillary's, stážistka v Charlesově divadle, reklamní textařka v agentuře Peavey Patterson, dramatička, manželka, matka a momentálně učitelka v divadelním kroužku pro děti od mateřské školy do páté třídy na Kentwoodské základní škole.

9. kapitola

„Alice!“ haleká William z kuchyně. „Alice!“ Slyším, jak se jeho kroky blíží chodbou.

Rychle zavírám okno s dotazníkem Netherfieldského centra a místo něj otevírám stránku s drby o celebritách.

„Tady jsi,“ povídá.

Má na sobě oblečení do práce – béžové kalhoty a světlefialovou košili. Tu košili jsem mu koupila já, protože mu ta barva sluší k tmavým vlasům a očím. Když jsem ji přinesla domů, samozřejmě protestoval.

„Muži levandulovou nenosí,“ prohlásil.

„To je fakt, ale *bodlákovou* nosí,“ opáčila jsem.

Abyste muže přiměli s vámi souhlasit, někdy stačí nazvat věci jinak.

„Vzal sis hezkou košili,“ pochválím ho.

Zalétne očima k mému notebooku. „Gwen Stefani a Sesterstvo příšerných kalhot?“

„Co potřebuješ?“ ptám se.

„Ta má ale ránu! Vypadá v nich jak Oliver Twist. Jo, něco potřebuju, ale zapomněl jsem co.“

Typická odpověď – jedna z těch, na které jsem zvyklá. Oběma se nám čas od času stane, že dobloudíme do některé místnosti a užasle se toho druhého ptáme, jestli náhodou netuší, co tam chceme.

„Nad čím dumáš?“ ptá se.

Spočinu pohledem na složence na pojistku za motorku. „Tak třeba bych si přála, aby ses konečně rozhoupal a provedl něco s tou

motorkou. Překáží na příjezdovce celé věky. Vůbec na ní nejezdíš.“

Motorka na naší malé příjezdovce zabírá drahocenný prostor. Nejednou do ní nechtě drcnu, když zajíždím k domu.

„Zase začnu.“

„To tvrdíš už roky. A rok co rok za ni platíme daň a pojistku.“

„Jo, ale teď to myslím vážně. Už brzy,“ dušuje se.

„Brzy co?“

„Brzy na ní začnu jezdit,“ zopakuje. „Víc než předtím.“

„Hm hmm,“ zamumlám roztržitě a vracím se pohledem k počítači.

„Počkej. To je všechno, o čem se mnou chceš mluvit? O motorce?“

„Williame, to ty jsi přece přišel za mnou, už jsi zapomněl?“

A ne, motorka není to jediné, o čem s ním chci mluvit. Ráda bych s manželem zapředla rozhovor na nějaké hlubší téma, než jsou daně a pojištění a kdy dneska přijdeš domů a zavolal jsi tomu chlapovi kvůli vyčištění okapu, ale jak to tak vypadá, chtě nechtě se placatíme na povrchu našich životů jako děti v bazénu nadnášené nafukovacími rukávky.

„Existuje spousta věcí, o kterých se můžeme bavit,“ říkám.

„Jako co třeba?“

Teď mám příležitost vyrukovat s tím manželským průzkumem – hele, to bys nevěřil, k jak praštěné akci jsem se upsala, vyptávají se mě na úplné hovadiny, ale je to pro dobro vědy a víš přece, že manželství je věda, možná tomu nevěříš, ale je to tak –, jenže já to neudělám. Mís-to toho drmolím: „Jako třeba to, že potím krev, abych rodiče třefáků přesvědčila, že husy jsou nejdůležitější role ve školním představení, i když nemají ani řádek textu – a úplně marně, představ si to. Nebo můžeme mluvit o našem synu Peterovi, chci říct Pedrovi, a o tom, že je gay. Nebo se tě můžu zeptat na KKM. Ještě děláš na elektrospotřebičích?“

„Na náplastech Band-Aid.“

„Chudinko. Lpíš na náplastech Band-Aid?“ zanotuju úvodní verš popěvku z profláklého reklamního spotu. Nedokážu si to odpustit.

„Vždyť nevíme, jestli je Peter gay,“ odvětví William s povzdechem. Tuhle konverzaci jsme už vedli bezpočtukrát.